

Слободан Панић
МАРИЈИН СПОКОЈ

Уредник

Зоран Колунџија

СЛОБОДАН ПАНИЋ

МАРИЈИН СПОКОЈ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Наслов наговештава, али за праву
посвету не постоје речи. Искористићу
ово место да кажем нешто друго:

*Само оне с̄ивари које Човек с̄ивара
да би му корис̄и́ле уколико се ѿоново
роди имају неѿомућену вреднос̄и́.*

Ова књи́а је једна од њих.

С. П.

ВЕРА И ЗНАЊЕ

О

„Земља стење, а небеса ћуте.“

(Петар II Петровић Његош)

О

Истина је да Бог не постоји, али ако ти идеја о постојању Бога помаже и буди усхићење, онда је Бог у теби рођен.

Дубоко поштујем оне који знају, али су

ми и врло драги они који верују.

На путу вере те чека *јодсмех*, а на путу знања *осуѓа*.

Увек је тако.

О

Појединац је јединица светине и несвесни носилац беживотне традиције, а Човек је нешто друго. Човек је спона између Висине и Дубине. Развој је пут трансформације од појединца до Човека. Развој се може угрозити, а човекова вредност никако. Могу да кажем, и истина је, да си бесконачно драгоцено биће, али то ништа не значи кад тога ниси свестан. Имати бесконачну вредност не значи имати и бесконачну важност. Колико је потребно неговати осећај вредности, толико је потребно обазривости са осећајем важности.*

* Бог је сила која безусловно помаже твој Развој, јер и Бог жели себе Истином да превазиђе.

О

Непливачи не скачу са моста. То је занимљиво.

О

Понекад је најбоље решење обуставити
сваку потрагу за решењем.

О

Лако је симпатисати туђе дете, треба волети своје.

О

Око свести се скупљају манипулатори,
а око знања профитери.

О

Интуиција или карактер?

Интуиција дозвољава свакој ситуацији њену
специфичност и *непоновљивост*, и на основу
тих квалитета осмишљава своју *страшеију*.
Карактер, потпуно супротно, сваку ситуацију
дочекује унапред програмираним ставом.

Кад год се укаже прилика, интуицији
дајем предност. Такав ми је карактер.

О

Нека те претичу, не дај да те обилазе.

О

Мудрост је Знање о томе да никад
ниси оно што мислиш да јеси.

О

Живот једне лажи подразумева мноштво
других лажи. Тако лагање постаје *сѝил*
живоѝа, а све почиње толико безазлено да
је немогуће и одредити где је почетак.

О

Трудим се да прекинем говор кад осетим да
уместо разлога износим бедне изговоре! Разлика
није лако уочљива, али између образлагања
и правдања постоји суштинска разлика. Иза
образлагања стоји свест, а иза правдања је страх.

О

Тама се види, али се не види садржај у тами.
Осветљено се види, али се светлост не види.

Идеја слободе није исто што и Слобода идеје.

...

Слободна воља је парадокс. Воља не познаје Слободу. Она је слушкиња.

Над вољом могу да господаре идеја, ум, сврха, жеља, намера, страх, ауторитет... Воља се увек појављује као *воља за нешто*.

„Ја сам безвредан и неким постигнућем морам да прибавим себи вредност“
– то је основна поставка воље.

Слобода није напредовање у вољи.

Слобода је *искакање* из воље.

Што је дистанца од воље већа, то је Слобода размахнутија. Али, пази, не може се воља елиминисати, и не треба да се елиминише – није поента у томе.

Покушај елиминације воље је акт воље.

Треба бити непоистовећен са својом вољом. У ствари, већ јеси непоистовећен, само је потребно дистанцирање; већ јеси Слобода, али ти фали спознаја.

О

Један део мене признаје да сам
шизофреничар, остали неће ни да чују.

О

У времену се вечност мучећи се забавља,
а у вечности се време одмара.

О

Надање је велики пораз Духа. Боље је бити потпуно
неспособан него бити способан само за надање.

Догме из детињства одређују човекову
судбину, а оне настају када
клица интелекта прихвати оно о
чему не може да расуђује.

...

Ум је *маџацин интелекта*, а шизофренија
оппирање ума у заирљају Слободе.
Када су догме у уму сувише снажне, шизофренија
може да прерасте у епилепсију. Наравно,
говорим о јединственом типу шизофреније
и епилепсије из којих произилази врхунска
креативност. Мислим да је овде од пресудног
значаја поменути речи Ф. М. Достојевског
који је боловао од *Досиполейсије*:
„Веровати да нема ничег лепшег, дубљег,
симпатичнијег, разумнијег, одважнијег и
савршенијег од Христа, и не само да нема, него с
ревном љубављу кажем себи да не може ни бити.
Ставише, ако би ми неко доказао да је Христ изван
истине и када би истина била изван Христа, ја
бих радије остао са Христом него са истином.“
(Достојевски, у писму госпођи Фонвизиной 1854.)

О

Скрашеност је насушна потреба Лепоте.

О

Кад си срећан – буди срећан колико год можеш! У тим тренуцима не тражи потврду у чињеницама, а ни разумевање околине.

О

Гладноме није досадно.

О

Новац је добар слуга, али одвратан господар.

Највећи јадници су људи којима је
новац циљ, а не средство.

Ако носиш поцепане ципеле због недостатка новца – то и није толико проблематично. Много је жалосније ако носиш поцепане ципеле због новца. У том случају, поклони свој новац! Живећеш исто, само ћеш бити растерећенији.

О

Да ми се испуне све жеље – то је
само једна моја жеља.

О

Никоме не суди! Никога не жали!

О

Када се мисао окрене против мислиоца,
свако мишљење од лошег чини горе.

О

На акцију одговори акцијом, а не реакцијом.
Реакција је туђом вољом покренута твоја енергија,
те је од самог зачетка осуђена на пропаст. У
најбољем случају се може извући Пирова победа.

О

Живот је тајна даривања.
Кад ништа нећеш да поседујеш, све ти се нуди и даје.

О

Ако већ имаш разбојника у кући, закључана
врата су отежавајућа околност.

О

Да нема Садашњости и будућност бих провео у прошлости, а прошлост сам углавном провео у осуђивању прошлости и замишљању будућности.

О

Жеља је знак слабости и неспремности. Да си спреман, не би желео, већ би се десило само од себе. Сабран Дух и *йодешено* тело представљају темељ Здравља, а Здравље нема жељу.**

О

То што твој максимум други не примећују, па и ниподаштавају, није уопште разлог да одустанеш од свог максимума. Проблем је у томе што под максимумом обично разумемо рад до изнемоглости, а истина је потпуно другачија: врло често максимум лежи у ситницама за које мислимо да нису вредне помена. *На каменчићу йочива йланина.*

** На пример, када *унуџрашње Сунце* (желудац) не заузима свој природни положај настаје пометња у читавом енергетском систему. Благостање *соларној йлексуса* јесте основни услов Здравља и Развоја.

О

Целим својим бићем верујем да свако ко
добије људско тело може да постане Човек.

Међутим, на време сам *исцпекао занай*:
вера јесте племенита, али Снагу чува искуство.

О

Моје речи не ослобађају, оне само
могу да те охрабре да ступиш
на пут Слободе. Нико не зна шта ћеш Ти
доживети, пут је за сваког другачији. Сасвим
је могуће да су неки моји записи већ постали
бивше истине. Ја нисам ауторитет, а нико то
и не треба да буде. Човек је малено створење
кроз које неометано пролази Слобода.

ТАЈНА 33

Егзистенција је ношење-есенције-до-откривености.

Есенција је подразумевајућа свеприсутност.

Архетип је оно што буди сећање на своју суштину.

Есенцији дати име *Отац* је тако
очигледна компензација.

Архетипови колективно несвесно су
одлично средство за превазилажење
негативних аспеката судбине. Међутим,
они су и водеће препреке спознаји.

И сада долазимо до старе тајне:

– Егзистенција: *Оче, зашто си ме напустио?!*

– Есенција: *Јер никада и не бежаше њу!*

Смејање на крсту нико није разумео.

32 СТРАНИЦЕ СМЕХА

